

Den 4. October 1836

Alt Vinterstorme klage
Ved Blomstens Sotteseng,
Og vaade Skyer jage
Hen over Mark og Eng.
See, Blomsterlivet isner,
Hvert Blad sig bøier ned,
Een Blomst kun ikke visner,
Een: »Ægtekjærlighed«!
Den sad, som Grønt i Krandsen
Hos Brudgom og hos Brud,
Ak, efter Brudedandsen,
Gik alle Blomster ud,
Kun den blev frisk tilbage,
Og nu, som Sølv den staaer,
Nu, efter Aar og Dage,
Ja, fem og tyve Aar!
Sølvbryllupskrandse smykke
Det kjære Brudepar,
De Krandsse tyde Lykke,
Thi dem kun Troskab bar.
I deelte Sorg og Smerter,
Som Glædens søde Drik,
Een Siæl i tvende Hjerter,
I trofast, kjærligt gik!
Lad Jordens Blomster visne
Med deres Farvepragt,
Ei Eders Krandsse visne,
I dem er Guddoms Magt.
Ei Aar kan dem fordunkle;
Os Hjertets Stemme spaaer!
Vi see, som Guld dem funkler
Om fem og tyve Aar!
Da vi os atter samle,
Med hvid og nødbrun Lok;
Sig flokker om de Gamle
En kjærlig Børneflok.
Som nu, ved Festens Kjærter,
Skal Sangen tone klar:
»Gud glæde Eders Hjerter,
Som os I glædet har!«